

מ"ת 27354/10/17 - מדינת ישראל, ע"י שלוחת מעצרים שפלה נגד ס

א ז

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 27354-10-17 מדינת ישראל נ' א ז (עציר)

בפני המבקשת	כבוד השופט גיא אבנון
נגד המשיב	מדינת ישראל ע"י שלוחת מעצרים שפלה באמצעות ב"כ מתמחה טל חזן
	ס א ז (עציר) ע"י ב"כ עו"ד איתי בר עוז

החלטה

כנגד המשיב הוגש כתב אישום (מתוקן) המחזיק תשעה אישומים, בכולם מיוחסת למשיב עבירה של כניסה והתפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); בשלושה מהאישומים מיוחסת למשיב בנוסף עבירה של מעשה מגונה באדם (אישומים 2, 5, 6), לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין; בארבעה מהאישומים מיוחסת למשיב בנוסף עבירת גניבה (אישומים 4, 5, 7, 8), לפי סעיפים 383(א)(1)+384 לחוק העונשין; באחד ניסיון גניבה (אישום 6), לפי סעיפים 383(א)(1)+384+25 לחוק העונשין; ובאחד הפרעה לשוטר (אישום 5), לפי סעיף 275 לחוק העונשין. בצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים.

לאחר הגשת כתב האישום הופנה המשיב, לבקשת בא כוחו, לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית. מסקנת חוות הדעת, עליה אעמוד באופן מפורט בהמשך, הינה כי המשיב איננו כשיר לעמוד לדין בשל פגיעה בבוחן המציאות והשיפוט, וכי בסבירות גבוהה ביצע את העבירות המיוחסות לו תחת השפעת מחשבות שווא של השפעה ושליטה. מכאן, סברו שעקב מצבו הפסיכוטי לא הבין את משמעות מעשיו, ואף ייתכן מאד שלא יכול היה להימנע מלבצעם.

המבקשת התנגדה למסקנות חוות הדעת וביקשה לקבל חוות דעת משלימה. כזו אכן ניתנה, תוך שעורכי חוות הדעת לא שינו מעמדתם.

גם המבקשת לא שינתה מעמדתה. משכך, המשך הדיונים בשאלת כשירותו הנפשית של המשיב (מהותית ודיונית) מתנהל בפני המותב הדין בתיק העיקרי (כב' סגנית הנשיאה השופטת א' פינק), ואילו בפני מותב זה התקיים דיון בבקשת המעצר (28.12.17). לאחר הדיון הגישו שני הצדדים השלמת טיעון בכתב.

רקע וטיעוני הצדדים

1. לא מצאתי לפרט את תוכן כתב האישום העמוס בפרטים. אומר אך שבכל האישומים נטען כי המשיב התפרץ לבתי מגורים (צמודי קרקע) בשעות הלילה המאוחרות. במרבית האירועים בני הבית נכחו במקום כשהם ישנים. בשלושה

אישומים נטען כי המשיב ביצע מעשה מגונה בבעלת הבית, על דרך של מגע באיזור איבר המין והמפשעה.

2. כבר מקריאת כתב האישום מתגלה התנהגות חריגה ומוזרה של המשיב: באישום 3 המשיב שכב לצידה של המתלוננת על הרצפה. כשביקשה ממנו לצאת או שתזעיק משטרה, הניח ידו על ראשה ואמר באנגלית "NO POLICE". המתלוננת הציעה לו 250 ₪. המשיב לקח את הכסף, מתוכו החזיר למתלוננת סך של 200 ₪ ועזב את הבית. באישום 8 המשיב התיישב לצד המתלוננת בחדר השינה, הושיט ידו ונגע בידה, ונמלט נוכח צעקותיה. באישום 9 המשיב התקרב אל המתלוננת שמיד התעוררה. הוא ביקש ממנה לא לצעוק. המתלוננת הציעה לו 250 ₪ ותכשיטים. בהמשך התפתחה שיחה ביניהם במהלכה התנצל המשיב על שפרץ לבית, והשאיר למתלוננת סך של 100 ₪. בשלב זה הציעה המתלוננת למשיב מזון, שתיה ומיטה לנוח בה בחצר הבית. המשיב נשכב לישון, והמתלוננת יצאה מן הבית והזעיקה שכנים.

3. התשתית הראייתית מבוססת, בראש וראשונה, על השילוב בין הודעות המתלוננים לחקירת המשיב (חקירה יחידה) במסגרתה הודה בעיקרי המיוחס לו. המבקשת טוענת כי כתב האישום נסמך על פרטים מוכמנים אותם מסר המשיב. בנוסף, בשניים מן האישומים ישנו חיזוק חיצוני בדמות זיהוי במסדר זיהוי (אישום 6) וראיית DNA (אישום 9).

מנגד, במרבית האישומים האחרים לא זוהה המשיב במסדר זיהוי.

4. ב"כ המשיב איננו כופר בקיומן של ראיות לכאורה באשר לאישומים 6 ו-9, נוכח קיומן של ראיות חיצוניות. באשר לאישומים האחרים, לשיטתו קיימת סתירה בין חלק מהפרטים שמסר המשיב, לבין פרטים שמסרו המתלוננים. עוד הפנה לכך שבמרבית האישומים האחרים לא זוהה המשיב במסדרי זיהוי שנערכו (אישומים 1, 2, 3, 4, 5, 7), וכן לפער בחלק מהמקרים בין תיאור הפורץ לנתוניו של המשיב (אישום 1 פורץ מתולתל ואילו המשיב קרח, אישום 2 פורץ חובש כיפה, אישום 8 פורץ שחור מוצק בגובה כ- 1.80 מ' ואילו המשיב בגובה 1.70 מ').

ללא קשר לטענות הנ"ל, ב"כ המשיב הצביע על שני קשיים מרכזיים, אשר מצדיקים, לשיטתו, קביעת קושי ראייתי ושחרור המשיב לחלופת מעצר:

ראשית, חוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר מצאה את המשיב בלתי כשיר לעמוד לדין ובלתי כשיר מהותית במועד ביצוע העבירות. ב"כ המשיב הפנה למסקנות חוות הדעת העיקרית והמשלימה; הפנה להלכה המנחה בעניין זה: בש"פ 4706/12 פלוני נ' מדינת ישראל (21.06.12) (להלן: עניין פלוני) כמו גם לבש"פ 9191/17 עבדאללה נ' מדינת ישראל (14.12.17) (להלן: עניין עבדאללה); וכן הפנה להחלטת כב' השופטת פינק, אשר דחתה את בקשת המבקשת ליתן חוות דעת משלימה נוספת (שלישית).

שנית, ב"כ המשיב טען לפגיעה בזכות ההיוועצות של המשיב. הפנה לבש"פ 9220/12 פרץ נ' מדינת ישראל (26.12.12) (להלן: עניין פרץ). לדבריו, אמנם נאמר למשיב כי זכותו להיוועץ בעורך דין, אך הוא לא הועמד על זכותו לייצוג מטעם הסנגוריה הציבורית. עוד טען, כי המשטרה הכשילה את אפשרות ההיוועצות בכך ששלחה לסנגוריה הציבורית הודעה רק לאחר החקירה, תוך שהפנה לתיעוד המוקלט של החקירה. בנוסף, הפנה להתנהלות מוזרה של המשיב בחקירה, אשר מחלישה מהמשקל שניתן לתת בהודאתו, כמו גם חייבה מתן זכות היוועצות באופן מידוי.

5. ב"כ המבקשת הפנה להודאתו של המשיב, לפרטים מוכמנים הקושרים אותו, לשיטתו, לכל האישומים המיוחסים לו, לממצאים אובייקטיביים שאינם שנויים במחלוקת באשר לאישומים 6 ו-9. לטענת ב"כ המבקשת, אין ליתן משקל של ממש למסדרי הזיהוי בהם לא זוהה המשיב, נוכח הטראומה שחוו המתלוננים עת פרץ המשיב לביתם, ובחלק

מהמקרים אף ביצע במתלוננות מעשים מגונים.

באשר להשפעת מצבו הנפשי הלכאורי של המשיב הפנתה המבקשת בהשלמת טיעון בכתב לבש"פ 2305/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נ(4) 289. אומר כבר עתה, כי החלטה זו קיבלה התייחסות מפורשת בהחלטת כבוד השופט **צ' זילברטל** בעניין פלוני לעיל, והמעוניין ללמוד על האבחנה מוזמן לעיין בהחלטה.

דיון

6. לאחר עיון בחומר החקירה כמו גם צפייה בחקירתו המתועדת של המשיב, מצאתי כי בפן העובדתי, ככל שיינתן משקל לגרסתו של המשיב, אזי קיימות ראיות לכאורה למרבית האישומים.

כאמור, אין מחלוקת באשר לקיומן של ראיות לכאורה באישומים 6 ו-9.

אישומים 1, 5 ו-7 התרחשו כולם באותו בית מגורים, ואין מחלוקת על כך שאותו אדם פרץ לבית. באישום מס' 1 התעורר המתלונן וצעק לעבר המשיב שנמלט מן הבית. המשיב בחקירתו (8.10.17) סיפר כי "הם התעוררו וברחתי" (שורות 425-426) - פרט מוכמן. באישום 7 נגנבו מן הבית תכשיטים שהיו מונחים בקופסא בחדר השינה של ההורים. המשיב בחקירתו סיפר כי לקח תכשיטים מקופסא שהיתה בתוך מגירה בארון בחדר השינה (שורות 461-472) - פרט מוכמן. באישום 5 קיימת סתירה בנוגע לאחד הפרטים: בכתב האישום נטען כי המשיב התיישב לצד המתלוננת, הושיט ידו ונגע באיבר מינה מעל הבגדים. המשיב בחקירתו סיפר כי נגע ברגליה (שורות 357-360). בהמשך, מסר פרטים אחרים המתיישבים עם אישום מספר 5. ואולם, אין מחלוקת על כך שהפורץ נכנס לאותו הבית 3 פעמים, ומכאן, לאור הפרטים המוכמנים האחרים, הוא נקשר גם לאישום מס' 5.

באישום 2 מסר המשיב פרטים מוכמנים רבים הנוגעים לנוכחים בבית ולהתנהגותו במקום (שורות 280-350).

גם באישום 3 מסר המשיב פרטים מוכמנים רבים. למשל, סיפר על כך שהמתלוננת פנתה אליו באנגלית. סיפר שנתנה לו ₪ 250 והוא השיב לה 200.

באישום 4 מצאתי סתירה מינורית בין פרטים שמסר המשיב לבין התלונה המתוארת בכתב האישום. המדובר בגניבת אופניים מן הבית. לטענת המתלונן, הוא אחז במשיב בכתפו, אך האחרון השתחרר מאחיזתו ונמלט מהמקום. לטענת המשיב, הגבר שרדף אחריו לא תפס אותו ואף לא נגע בו. מאידך, המשיב מתאר גניבת אופניים חשמליים ואישר כי המתלונן רדף אחריו.

באישום 8 נטען כי המשיב התיישב לצד המתלוננת במיטתה, הושיט ידו ונגע בידה. המשיב בחקירתו טען כי נגע ברגליה, וגם הפרטים האחרים שמסר נחזים יותר כניסיון לרצות את החוקר מאשר מסירת גרסה עצמאית. באישום זה קיימת לכאורה חולשה ראייתית.

אבחן עתה את טענותיו הנוספות של ב"כ המשיב.

זכות ההיוועצות

7. אין צורך להכביר מילים בדבר חשיבות זכותו של חשוד להיוועץ בעורך דין, זכות יסוד המעוגנת בסעיף 34 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. בית המשפט העליון קבע מספר טעמים העומדים בבסיסה של זכות ההיוועצות: תרומת הסנגור להבנת החשוד אודות זכויותיו במסגרת החקירה, לרבות הזכות לחקירה הוגנת, החיסיון מפני הפללה עצמית וזכות השתיקה (ע"פ 5954/06 סרנצ'וקוב נ' מדינת ישראל (פסקה 18, 13.10.10)); באפשרות הסנגור למנוע הפעלת אמצעים פסולים כנגד החשוד, להקפיד על כללים שנועדו לסייע בהבטחת אמינותן של ראיות המתקבלות במהלך החקירה, למנוע השגת הודאות שווא מחשודים, עד כדי שנראה כי זכות ההיוועצות עשויה להיחשב זכות חוקתית (ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' מדינת ישראל, פ"ד סא(1) 461).

בעניין פרץ עמדה כבוד השופטת ע' ארבל על נפקותה של פגיעה בזכותו של עצור להיוועץ בעורך דין, וזאת לצורך הליך המעצר. בתמצית, נקבע כי "יש להתייחס לפגם שעניינו בפגיעה בזכותו של עצור להיוועצות עם עורך דין באופן דומה ומקביל לסוגיית המעצר הבלתי חוקי". כלומר: "כאשר מתברר כי אדם היה עצור במעצר בלתי חוקי יש לקיים דיון בעניינו ולא ניתן להאריך את מעצרו באופן טכני. לצד זאת קבעה הפסיקה כי הפגם שנפל במעצרו הבלתי חוקי של החשוד או הנאשם יהווה אחד מהשיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להחליט על המשך מעצרו של אותו חשוד או נאשם, לצד יתר השיקולים העומדים בבסיס הבקשה למעצרו. מובן כי חומרת הפגם ועוצמתו יובאו במסגרת האיזון בין השיקולים (ראו בש"פ 1219/12 אלקריץ נ' מדינת ישראל (14.2.12))."

8. בחקירתו המודפסת של המשיב מצוינת זכותו להיוועץ בעורך דין לפני החקירה, כמו גם זכותו להיוועץ בסנגור ציבורי. מאידך, צפיה בהקלטת החקירה מגלה כי הסנגור צדק בטענתו. ראשית, במונה זמן 02:07 נכנס לחדר קצין החקירות, שאל את החוקר האם להודיע לסנגוריה, ונענה בחיוב "אבל לא עכשיו", ומשיב כי הבין. עניין זה חמור ביותר, וזכרו לא בא בגדרי החקירה הכתובה. המדובר, לכאורה, בהתנהלות פסולה של היחידה החוקרת, אשר מעכבת במכוון מסירת הודעה לסנגוריה הציבורית, באופן הנחזה להיות מתוך מטרה לקדם ראשית את חקירת המשיב, ורק לאחר מכן להודיע לסנגוריה.

מיד לאחר מכן במונה זמן 02:57 מעדכן החוקר את המשיב בזכותו להיוועץ בעורך דין, אך בניגוד לכתוב בחקירה המודפסת, איננו מעדכן אותו בזכותו להיוועץ בסנגור ציבורי. המדובר בתיעוד לקוי ומטעה, לכאורה, של החקירה בכתב. יתרה מכך, צפיה בהקלטת החקירה מעלה תחושה כי לא הייתה כוונה אמיתית להעמיד את המשיב על זכותו להיוועץ בעורך דין, ונראה כאילו עניין הזכות נאמר בזריזות, כבדרך אגב, מבלי שהחוקר ייחס לכך חשיבות כלשהי.

9. התנהלותו הפגומה, לכאורה, של צוות החקירה מקבלת משנה תוקף, נוכח היכרותם המעמיקה עם תיק החקירה עובר למעצרו של המשיב. המשיב נחקר חקירה יחידה בחודש אוקטובר, לאחר שמרבית חומר החקירה היה בידי החוקרים. בסעיף 3 לעיל עמדתי על התנהגותו החריגה והמוזרה של המשיב בחלק מהעבירות המיוחסות לו.

בנוסף, גם בחקירה עצמה ענה המשיב לחלק מהשאלות באופן תמוה, אשר היה בו להעלות תהיות באשר למצבו הנפשי: "היא נתנה לי בירה והתחלנו לדבר על דת...לא לקחתי לה כלום... ש. אתה צדיק? ת. באותו לילה נראה לי שכן. אני הייתי באותו לילה דלוק על אקסטו... (שורות 63-47); "אני לא מודאג מהתיקים האלה. יש כוחות שמושכים אותי. אני רוצה שתביאו את כל האנשים שהתלוננו ותשאלו אותם אם הם יתפללו שאני אבוא עד אליהם" (שורות 88-90); "ש. כמה הבאת לה? ת. אני חושב 100 היה לי. ביקשתי ממנה כסף. באתי לגנוב. אני ביקשתי ממנה כסף. אמרה שהיא חולה ואני נתתי. זה היה מקסים. דבר טוב" (שורות 105-103); "אני מבקש מכל אחד שהתלונן שתביאו אותו ותחקרו אותו אם לא התפלל ולא באיזה סיבה שהיא דרך מלאכים אולי זה נשמע לא הגיוני אבל הסיטואציה שלי מוכרת לכולם ואני מבקש לתחקר אותם" (שורות 334-332); "ש. למה אתה נוגע בנשים? ת. תתחקר

אותם אתה ותבין לבד" (שורות 349-350).

10. נוכח המפורט לעיל אני קובע כי נפל לכאורה פגם בהעמדת המשיב על זכותו להיוועץ בסנגור מאת הסנגוריה הציבורית, תוך שלאור אופי העבירות המיוחסות למשיב והתנהלותו המוזרה לכאורה בביצוע חלק מהמעשים, היה על צוות החקירה ליידע את הסנגוריה מיד עם מעצרו של המשיב, ולהמתין עם החקירה עד לאחר שיקבל ייעוץ מתאים. בנוסף, אף לאחר שהחלה החקירה ללא היוועצות, היה על החוקר להפסיק נוכח אינדיקציות במהלכה לקווי מחשבה לקויים אצל המשיב, באופן המעלה חשד למצב נפשי לא תקין.

חוות הדעת הפסיכיאטרית

11. לבקשת הסנגור הופנה המשיב לאבחון פסיכיאטרי. בחוות דעת מיום 21.11.17 מאת ד"ר ד' אלטמרק וד"ר ע' פרנקל מהמרכז הרפואי לבריאות הנפש "לב השרון", התרשמו עורכי חוות הדעת כי המשיב שרוי מזה מספר שנים במצב פסיכטי חריף עם בוחן מציאות ושיפוט פגומים, ככל הנראה על רקע תהליך סכיזופרני עם תהליכים שניידריאניים. הובהר כי המשיב נבדק במחלקה פעמים רבות, כולל על ידי סגן מנהל בית החולים במסגרת קונסיליום מחלקתי. ההתרשמות הקלינית היתה כי הוא שרוי במצב פסיכטי דלזיונלי חריף, עם מחשבות שווא של השפעה ושליטה, עם הזיות שמיעה, בוחן מציאות ושיפוט פגומים.

הרופאים שללו אבחנה מבדלת של התחלות, על בסיס ממצאים קליניים עקביים בבדיקות חוזרות, אשר קיבלו חיזוק מדיווח המשפחה, כמו גם מהדיווחים (בכתב האישום) על התנהגות חסרת שיפוט המיוחסת למשיב בחלק מן העבירות. עוד נלקחה בחשבון האפשרות של השפעת חומרים פסיכואקטיביים אסורים על התנהגות המשיב, אך נקבע כי הפסיכופתולוגיה הפסיכוטית המתגלה בתמונה הקלינית יכולה להיות מוחמרת אך לא מוסברת במלואה על ידי שימוש באותם חומרים.

בפרק המסקנות נקבע כי המשיב סובל ממחלת נפש במובנה המשפטי, מבוחן מציאות ושיפוט פגומים. איננו כשיר לעמוד לדין בשל פגיעה בבוחן המציאות והשיפוט. גישתו הפסיכוטית הפרנואידית כלפי הזולת (כולל הבודקים, שופטים ועורכי דין) אינה מאפשרת השתתפות מושכלת בהליך המשפטי המתנהל נגדו. שאלת כשירותו המהותית העסיקה לא מעט את הבודקים במהלך תקופת ההסתכלות, והם שוכנעו בסבירות גבוהה כי בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום (להבדיל מעבירותיו בעבר) היה נתון תחת השפעה של מחשבות שווא שניידריאניות, וכי סביר להניח שעקב מצבו הפסיכטי לא הבין את משמעות מעשיו, ואף ייתכן מאד שלא יכול היה להימנע מלבצעם.

הובהר כי המשיב זקוק לאשפוז פסיכיאטרי.

12. כאמור, המבקשת לא הסכימה עם ממצאי חוות הדעת ועתרה לקבלת חוות דעת משלימה. בהסכמת ב"כ המשיב הוריתי על המצאת חוות דעת משלימה, ובמקביל קבעתי כי המשיב יהיה נתון במעצר בתנאי אשפוז פסיכיאטרי.

בחוות דעת משלימה מיום 29.11.17 התייחסו עורכי חוות הדעת למסמכים שהומצאו להם משב"ס, והגיעו למסקנה כי אין בהם לשנות מקביעתם הקודמת. הרופאים הנכבדים שבו והדגישו, כי אדם יכול להיות שרוי במשך שנים במצב פסיכטי, מבלי לפנות או להגיע לטיפול רפואי.

המבקשת לא הסכינה גם עם חוות הדעת המשלימה, ומשכך המשך הדיון בשאלת כשירותו הנפשית של המשיב,

הדיונית והמהותית, יתקיים בפני המותב הדין בתיק העיקרי (ראו בש"פ 509/12 מדינת ישראל נ' פלוני (17.04.12)).

13. ההלכה בשאלת משקלה של חוות דעת פסיכיאטרית הקובעת אי כשירות מהותית נקבעה בעניין פלוני. כבוד השופט צ' זילברטל קבע כי מצבו הנפשי של הנאשם הוא אחד מיסודות העבירה שאת קיומם הלכאורי יש לבחון בגדרי הליך המעצר. נקבע כי יש ליתן לחוות הדעת משקל לכאורי בלבד ולא משקל מוחלט. נקבע כי לצורך מתן מענה לשאלה בדבר סיכוי סביר להרשעת הנאשם, יש צורך בהתייחסות גם לחוות הדעת הפסיכיאטרית, שבכוחה להטות את הכף בכל הנוגע לתוצאה הסופית של התיק העיקרי. "אין לשכוח כי ענין לנו בשאלת מעצרו של נאשם, ואם קיימים נתונים בעלי משקל (ולו לכאורי) שמטים את הכף לעבר המסקנה שסיכויי הנאשם שלא להיות מורשע אינם מבוטלים, לא ניתן להתעלם מהם" (סעיף 10). ובהמשך: "אדגיש, כי אינני סבור שקיומה של חוות דעת לפיה הנאשם סבל מאי שפיות במועד ביצוע העבירה, שולל מיניה וביה את האפשרות לעצרו עד לתום ההליכים. עמדתי היא שחוות דעת כאמור היא חלק מחומר הראיות שעל שופט המעצרים לשקול ועל פיו להעריך את סיכויי ההרשעה. חוות דעת כאמור, כשלעצמה, אינה מוליכה למסקנה כי אין בידי המאשימה ראיות לכאורה עד כי הנאשם זכאי להשתחרר מהמעצר שחרור מלא ללא תנאים, אלא כי עוצמתן פחותה, ובמקרה המתאים, יש בכך להביא לשחרור לחלופת מעצר" (סעיף 11).

תימוכין להחלטה זו ניתן אך לאחרונה בעניין עבדאללה. כבוד השופט ע' פוגלמן הגיע למסקנה כי חוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו של הנאשם מביאה להפחתה בעוצמת הראיות הלכאוריות להוכחת העבירות המיוחסות לו. בית המשפט הורה לבחון חלופות מעצר, לרבות חלופה מוסדית, כמו גם האפשרות של הפעלת סמכויותיו של הפסיכיאטר המחוזי ב"מסלול האזרחי", וזאת חרף ההפרדה הקבועה בדין בין "המסלול האזרחי" לבין "המסלול הפלילי" לאשפוז (סעיפים 10-12).

תוצאה

14. נמצאנו למדים כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת היסוד העובדתי במרבית האישומים המיוחסים למשיב. במקביל, אני קובע קיומה של חולשה ראייתית נוכח חוות הדעת הפסיכיאטרית באשר לאי כשירות מהותית במועד ביצוע העבירות המיוחסות למשיב. חולשה זו מקבלת משנה תוקף לאור התנהלות צוות החקירה, אשר גבה את הודאתו של המשיב מבלי שניתנה לו, לכאורה, הזדמנות הוגנת להיוועץ בעורך דין, חרף הוראת הדין וחרף אינדיקציות מובהקות למצבו הנפשי של המשיב. לא ניתן להתעלם מכך שמרבית האישומים קשים עד מאד להוכחה ככל שהודאת המשיב תקבל משקל נמוך.

15. הפסיקה חזרה ושנתה את קיומה של "מקבילית כוחות" בין עוצמת הראיות הלכאוריות לבין עוצמתה של עילת המעצר. בעניינו, החולשות עליהן עמדתי לעיל מפחיתות מעוצמת המסוכנות הנשקפת מן המשיב. מאידך, אין בהן להביא לשחרורו של המשיב ממעצרו ללא תנאים. דווקא חוות הדעת הפסיכיאטרית מלמדת על מסוכנות הנשקפת מן המשיב, וייתכן על מצב בו לא יכול היה להימנע מביצוע המעשים המיוחסים לו. על כך יש להוסיף את הפלילי המכביד של המשיב המעצים את המסוכנות הנשקפת ממנו.

16. באיזון הכולל מצאתי לפעול בהתאם למסקנות אליהן הגיע בית המשפט העליון בעניין עבדאללה, תוך שאורה לפסיכיאטרית המחוזית לבחון את האפשרות לעשות שימוש בסמכותה בהתאם ל"מסלול האזרחי" לאשפוז המשיב. במקביל יתבקש שירות המבחן לערוך תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, במסגרתו ייבחנו חלופות מעצר אפשריות, לרבות חלופות מוסדיות. מועד הדיון הבא והנחיות מפורטות לגבי הגשת חוות הדעת ייקבעו בדיון.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ח, 31 דצמבר 2017, במעמד
הצדדים.